

BENDE TAMÁS

nem én

ha nem is felejtess el teljesen de megfeledkezel
majd rólam meglásd leveleid csakúgy mint a gondolatok
amelyek valójában engem jelentenek megfogyatkoznak
el-elmaradnak és nap nap után egyre kevesebb közöm
lesz hozzád ez lesz veszteségünk valódi megértése mert
a beteljesülhetetlen még nyilvánvalóbbá válik
és a korai egymás felé fordulások elvesztik jelentőségüket

ahogy ma a megállóban ültem és szomorýt olvastam
bolyongásait és szenvedéseit éhezését a párizsi regényt
tehát megállt a vonat én pedig azzal az érzéssel hogy
valaki másodpercek óta figyel felpillantottam egyenesen
egy barna szempárba egy hirtelen félrekapott tekintetbe
és arra gondoltam hogy abban a másik városban ahol
ott hagytam az életemet bizonyosan te is ugyanilyen
sóvárgással nézel egy hasonló ablakon túlról másodpercekig
valakit és ugyanígy elkapod az arcod ha lelepleződsz és
valamiért nem tudom miért mégiscsak fájt hogy az a valaki
abban a másik városban minden bizonnyal nem én vagyok

hírek

úgy hallottam napok telnek el úgy
hogy arccal lefelé fekszel a földön
és várod hogy talán magadtól elmúlsz
egy pillanatra mindennek ellenére
szíven talál a gyötrődés ily kétségkívül
pontos és egyértelmű megnyilvánulása
mégsem hiszem hogy létezésed perspektívát-
lanságáról épp nekem kéne értesülnöm
ne haragudj kérlek de már nem vagyok
képes az ilyesféle hírekkel mit kezdeni

pincesor

ferich annának

a dombra indulsz
meredek kőlépcsőn felfelé
még nem sejtéd hogy hajnal lesz
mikor majd le is ugyanitt
csak éppen
feszülő combbal kissé hátradőlve
aztán egyensúlyozva hazáig

vastag pinceajtók mögött
a hűvösben ülsz
kened a zsíros kenyeret
hagymát szelsz rá
és sóval szórod meg
késhegyről hullik alá a fűszer
paradicsomot karikázol
sajtot eszel mellé

hordóból kancsóba töltik
és előhozzák a vörösbort
a pohár mellé öntöd majd
és foltos lesz a kockásterítő
beissza mielőtt feltörölhetnéd

kilépsz az esti hőségbe
a fák között átszűrődnek a falu fényei
fel nézel próbálsz megérteni a távolságot
meddig érhet el ez a sötétség
meddig tart valójában az éjszaka
nem biztos hogy jól van ez így
mintha túl régóta szívnál magadba mindent
gyűlik halmozódik a feldolgozhatatlan

leülsz közéjük nagyot nyelsz a borból
hallgatod miről beszélnek
úgy képzelem toscanában is ilyen lehet

szólalsz meg nagy sokára
nevetnek és koccintanak
pedig nem viccnek szántad
mindösszesen a hőségre céloztál
a fákra a terméskőből kirakott pincefalra
a borra a kockásterítőre a fényekre
a langyos szellőre a távolságra
meg a benned kongó egyedülségre
arra hogy elvesztettél valamit
ami azóta túl régóta szüntelenül
hiányzik